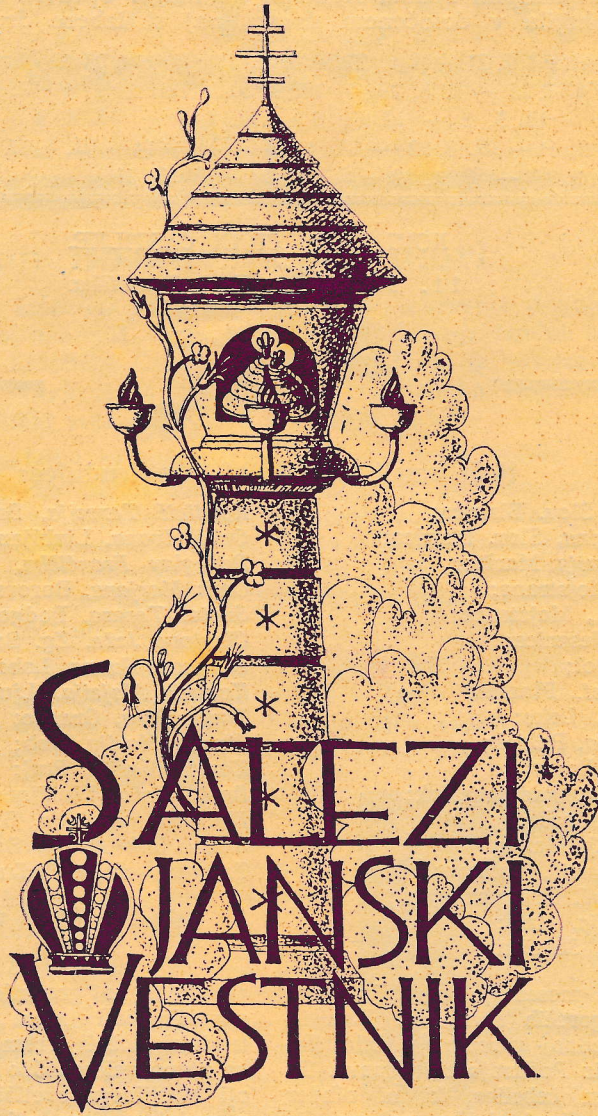

Francof.

Poština plačana v gotovini

*GLASILO ZA * SALEZIJANSKO *SOTRVDSTVO*LETO 1939*3

Neuspešek

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V aprilu 1. 9, 21 — 2. 1, 22 — 3. 2, 23 — 4. 3, 24 — 5. 4, 25 — 6. 5, 26
7. 6, 27 — 8. 7, 28 — 9. 8, 29 — 10. 9, 30 — 11. 1, 1 — 12. 2, 2 — 13. 3, 3
— 14. 4, 4 — 15. 5, 5 — 16. 6, 6 — 17. 7, 7 — 18. 8, 8 — 19. 9, 9 — 20.
1, 10 — 21. 2, 11 — 22. 3, 12 — 23. 4, 13 — 24. 5, 14 — 25. 6, 15 — 26. 7, 16 — 27.
8, 17 — 28. 9, 18 — 29. 1, 19 — 30. 2, 20 — 31. 3, 21

NOVI ČASTILCI IN ČASTILKE.

11. skupina: *Turk Frančiška.*

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

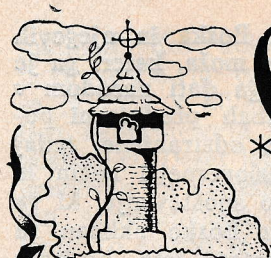
Lolja Marija, Slov. Bistrica;
Kmetič Peregrina, Slov. Bistrica;
Majcen Anastazija, Maribor;
Jakelj Jože, Mojstrana;
Skumavec Hel., Mojstrana;
Cegnar Ivan, Jesenice;
Soper Neža, Dol;
Podgrajšek Ant., Planina;
Antlej Helena, Loke;
Slikošek Marija, Pokleke;
Polanec Ana, Boreci;
Županec Marija, Radomerščak;
Solar Ana, Dražgoše;
Pir Helena, Ljubljana;
Suhadolnik Marija, Solčava;
Hornik Matevž, Imenska gora;
Jergelj Rozalija, Hrib;
Kozinc Jožefa, Sevnica;

Kristivič Terezija, Brezolja;
Ozbič Ivana, Ljubljana;
Božeglav Frančiška, Slavon. Brod;
Cerk Marjana, Borovnica;
Svetel Tereza, Podgorje;
Glastovc Jože, Zg. Brnik;
Svanovec Ivana, Lahovče;
Kolarič Alojzija, Ljutomer;
Tomc Bara, Gradac;
Štupca Marija, Dob;
Kampl Marija, Ptuj;
Brate Neža, Ljubljana;
Martinčič Alojzija, Brezje;
Suhadolnik Agata, Sv. Duh;
Trkman Jožefa, Podkraj;

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

V zadnjem mescu je ugrabila smrt nekaj zelo gorečih sotrudnic. Ena izmed teh izredno gorečih je bila *Trkman Jožefa* iz Podkrajja na Vipavo. Ta je bila pridna čebelica, ki ni nikdar počivala. Njen kraj, lahko rečemo, je salezijanski kraj. Kako je znala navduševati ljudi, koliko jih znala pridobiti za sal. delovanje! Še potem, ko je usoda odtrgala dobre primorske Slovence, so njene misli pogosto prihajale na Rakovnik in je še vedno navduševala svoje rojake za salezijance v Ljubljani. O njeni ljubezni do Salezijanske družbe in njeni gorečnosti so govorila pisma, ki jih je

pošljala, so govorile razne zbirke, so govorili tudi njeni osebni obiski. Sotrudnici Jožeti Trkman gre tudi hvala za njeno velikodušno delovanje pri gradnji Marijinega svetišča na Rakovniku in v zadnjem času pri gradnji cerkve sv. Terezike na Kodeljevem. Smrt jo je ugrabila nepričakovano. Vest o njeni smrti je prišla kakor strela iz jasnega neba. Težka je za nas ta izguba, toda tolaži nas zavest, da si je svojim neutrudljivim delovanjem zaslužila lepo plačilo onkraj groba in da njena ljubezen do Salez. družbe tudi tam ne bo počivala.

SALEZIJANSKI * VESTNIK *

GLASILO · ZA · SALEZIJANSKO · SOTRUDSTVO

L. XXXV

MAREC

ŠTEV. 3

Don Boskov papež umrl

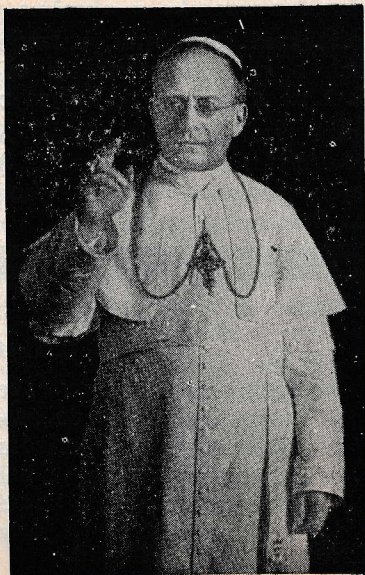

resunljivo žalostno so v petek dne 10. februarja dopoldne zapeli zvonovi in oznanili, da je za vselej zaprl svoje trudne oči vrhovni poglavar katoliške Cerkve, papež Pij XI., ki je ves izgorel v delu za svojo Cerkev, za ogromno 400 milijonsko družino vernikov. Ves katoliški svet se je zavil v globoko žalost.

Še posebno pa je zbolel ta udarec nas, ki smo udje velike salezijanske družine, tako salezijance kakor naše gojence, bivše gojence, sodelavce in sodelavke in vse, ki se zbirajo v don Boskovih zavodih. Zakaj? Zato, ker je visoki pokojnik imel v svojem, vse človeštvo objemajočem srcu še poseben kotiček za salezijance in njihovo delo. Ni to toliko naša zasluga, kolikor je zasluga našega očeta don Boska, do katerega je rajni papež Pij XI. gojil posebno spoštovanje in ljubezen.

Bilo je v prvih dneh novomašne sreče 23 letnega Ahila Rattija, poznejšega papeža Pija XI., ko je mladi duhovnik prišel v Turin. Don Bosko ga je za nekaj dni povabil v Oratorij. In tu je imel priliko videti od blizu gorečo delavnost tega svetega moža, čigar sloves je segal daleč preko turinskega mesta. Gotovo je za vse dobro tako dovzetni Ahil Ratti pil v globokih požirkih vsa navodila, ki mu jih je don Bosko dajal na pot v svečeniško življenje. Vemo samo to, da je svetniški lik Janeza Boska in pa ta prvi sestanek ostal neizbrisen v duši Ahila Rattija.

Za 29. januarja 1922. leta je bil Ahil Ratti še kot nadškof v Milanu in kardinal povabljen v Turin, da s svojo navzočnostjo povzdigne praznik sv. Frančiška Saleškega, zaščitnika salezijanske družine. Veselil se je prijetnih uric, ki jih bo preživel med salezijanci, in salezijanci so se veselili z njim. A Previdnost je ukrenila drugače; namesto v Turin k salezijancem so ga ob smrti Benedikta XV. poklicali v Rim k volitvi novega papeža. In 6. februarja je bil proti vsakemu pričakovanju previdnostno izbran za poglavarja vse Cerkve in vidnega namestnika Kristusovega na zemlji. Od tega dne dalje, se ni več vrnil ne v svojo nadškofijo in ne k salezijancem.

A tudi na tem najvišjem mestu ni Pij XI. pozabil don Boska in njegovih sinov. Srčno je želel, da bi mogel povzdigniti na oltarje moža, kateri ga je tako vsega prevzel že v njegovih novomašnih dneh, in ga dati narodom v češčenje in posnemanje. Zato je ves po cerkvenih določbah predpisani postopek osebno močno pospeševal. Ko so bile vse ovire odstranjene, tedaj je hotel oklicati Janeza Boska za svetnika na kar najslovesnejši način in s posebnim poudarkom, da bi tako javno pokazal veliko spoštovanje, ki ga je gojil do tega služabnika božjega. Zato je bil Janez Bosko oklican za svetnika na samo Veliko noč 1. 1934. ob zaključku svetega leta, ko smo proslavljali 1900 letnico Odrešenja. Nikdar ne bomo pozabili onih svečanosti v večnem mestu Rimu, še posebno pa ne one veličastne, edinstvene avdience vse velike salezijanske družine, ki se je tedaj zbrala v Rimu v baziliki svetega Petra. V vatikanskih dvorinah pač ni bilo toliko prostora, da bi mogel nagovoriti svoje drage sinove in hčere v Kristusu, da bi jim mogel razodeti svojo veliko občudovanje in ljubezen do našega očeta don Boska. Zato nas je zbral v prvi cerkvi sveta in nam tu naročil, naj ga le imenujemo „don Boskov papež“. Teža lepega naročila smo bili najbolj veseli, saj bolj laskave izpovedi svojega očetovskega srca pač ni mogel dati.

Ali ni kar previdnostno, da je mogel še pred smrtjo počastiti z naslovom blažene sestro Marijo Mazzarello, soustanoviteljico hčera Marije Pomočnice? Zgodilo se je to 20. novembra lanskega leta. In Marija Mazzarello je bila izmed 496 blaženk zadnja, ki jo je veliki pokojnik postavil v slavo oltarjev. Ljubezen Pija XI. do don Boskovih sinov se s tem še ni izčrpala. Pred leti je zaupal salezijancem najdražocenejši zaklad katoliške Cerkve v oskrbo. Postali so upravitelji in varuhi najznamenitejših katakomb, podzemeljskih grobov svetnikov božjih v Rimu, ki so dali življenje za Kristusa še v prvih časih krščanstva, tako zvanih Kalistovih katakomb.

Predlanskim je poveril salezijancem vodstvo vatikanske tiskarne „Poliglote“, kjer se tiska veliki vatikanski dnevnik Osservatore Romano, kjer se tiskajo vse papeške okrožnice in druge izdaje svete stolice.

Ko je sveti oče predlanskim odprl v Vatikanu veliko razstavo vsega katoliškega tiska, je proglasil sv. Frančiška Saleškega in svetega Janeza Boska za zaščitnika vseh katoliških pisateljev in je ob tej priliki izdal tudi priložnostne znamke z njunima podobama.

Kolikokrat smo brali, s kakšnim zanosom je govoril ob najrazličnejših prilikah o svetniškem našem očetu in kako rad je delil onim, ki so bili pri njem na avdienci, svetinjice z don Boskovo sliko.

Z eno besedo: Pokojni Pij XI. je bil res velik častilec don Boska in pokrovitelj njegovih ustanov. Spomin nanj bo v Salezijanski družbi lep in trajen, še pozni zanamci bodo s ponosom in hvaležnostjo izgovarjali ime don Boskovega papeža.

Življenje in delo Pija XI.

Osebnost pokojnega sv. očeta Pija XI. je tako pomembna, da zasluži, da si nekoliko podrobneje ogledamo njegovo življenjsko pot, ki je peljala izpod preproste strehe na papeški prestol, na vrhunec moči in slave.

Učenjak in diplomat Sveti oče Pij XI., prej Ahil Ratti, se je rodil 31. maja 1857. v Desiu v milanski nadškofiji. Bogoslovje je študiral v Milanu v Rimu, kjer je bil 20. decembra 1879. posvečen v

mašnika. Kot doktor bogoslovja, modroslovja in cerkvenega prava se je vrnil v Milan in bil postavljen za profesorja v milanski bogoslovnici. Deset let pozneje je bil imenovan za knjižničarja v znameniti Ambrozijanski knjižnici v Milanu. To službo je opravljal 24 let. Ves ta čas se je posvečal predvsem znanstvenemu delu. Zaslovel je kot odličen, priznan učenjak. O prostem času pa je otrkal s sebe knjižnji prah in hodil na visoke gore, kjer je užival divjo lepoto božjega stvarstva. Pa dr. Ahil Ratti ni bil samo izvrsten učenjak in drzen platinec, bil je tudi duhovnik po božji volji, ki je vselej in povsod rad pomagal v dušnem pastirstvu.

Leta 1912. ga je Pij X. poklical v Rim za knjižničarja velike vatiškanske knjižnice. Tu se je seznanil z najvidnejšimi učenjaki vsega sveta. Medtem se je razbesnela svetovna vojna, ki je tudi Rattija odtrgala od knjig. Benedikt XV. ga je poslal 1918. v novo oživelo Poljsko kot apostolskega vizitatorja in pozneje nuncija. Tu je pokazal vse svoje diplomatske sposobnosti. Takrat je vzljubil slovanske narode, vzljubil slovanski vzhod, ki je ostal njegova ljubezen vse do zadnjega.

Zavoljo velikih uspehov in zaslug ga je Benedikt XV. junija 1921. imenoval za milanskega nadškofa in mu podelil kardinalski klobuk. Toda komaj je minulo nekaj mescev, odkar je zasedel stol sv. Ambroža, že ga je božja previdnost poklicala, da zasede prestol sv. Petra v Rimu. Dne 20. januarja 1922. je umrl Benedikt XV. in 6. februarja je bil za papeža izvoljen Ahil Ratti, Pij XI.

Na Petrovem stolu

Težki časi so se obetali novemu papežu. Viharna povojna doba, ko je svet iskal novih potov v življenje, je resno ogrožala katoliško Cerkev. Z leve je dvigal glavo rdeči zmaj ruskega boljševizma in komunizma, z desne je razglašal svoje edino zveličavno

Slavnostni vhod Pija XI. v cerkev sv. Petra na dan kanonizacije sv. Janeza Boska.

vero poganski nacionalizem. Petrova ladjica je plavala sredi butajočih valov. Toda Bog ji je dal modrega krmarja, Pija XI. Sedemnajst let jo je varno vodil skozi razbesnele viharje neronskih preganjanj na Ruskem, v Mehiki, na Španskem in drugod.

Papež Pij XI. bo v zgodovini veljal za enega največjih vladarjev katoliške Cerkve. Njegovo delo je bilo izredno mnogostransko in uspešno.

Bil je vnet učitelj vernikov. Poleg neštevilnih pisem je izdal 26 večjih okrožnic; nekatere imajo naravnost vekoven pomen, kakor o KA, o krščanskem zakonu in krščanski družini, o Kristusu Kralju in druge.

Bil je radodaren delavec nebeških zakladov, ki je trikrat

odprl jubilejna vrata svetega leta: 1925. za redno sveto leto, 1929. za svoj zlatomašni jubilej, 1933. ob 1900 letnici našega odrešenja. Na oltar je povzdignil 496 blaženih in 34 svetnikov.

Kot izredno moder vladar je dosegel spravo med Cerkvijo in italijansko državo (1929.), sklenil 18 konkordatov in tako v mnogih državah zagotovil kat. Cerkvi varen razvoj.

Kot velik pospeševatelj umetnosti in znanosti je preuredil študij na papeških visokih šolah, ustanovil ruski zavod in organiziral svetovno misijonsko razstavo (1925.) in razstavo katoliškega tiska (1936.).

Pij XI. je bil največji misijonski papež. Za njegovega vladanja se je število katoličanov v misijonskih deželah podvojilo. Najbolj mu je bil pa pri sreju duhovniški naraščaj v misijonskih deželah samih. Zato je tam ustanovil nešteto malih in velikih semenišč. V ta namen je tudi sam osebno posvetil prve kitajske, japonske in zamorske škofo.

Pij XI. pa je bil tudi papež Katoliške akcije, to je tiste ustanove, ki naj po njegovi zamisli prerodi današnji svet in ga zopet pridobi za Kristusa. Ravno KA bo ovekovečila ime Pija XI., da se ne bo nikoli pozabilo.

Bil je dober tolažnik trpečih in preganjanih. Pomagal je gladajočim v Rusiji, očetovsko tolažil katoličane v Mehiki in na Španskem, zavzemal se je za preganjane Jude...

Kot velikodušen borec za mir si je zmeraj prizadeval za spravo med narodi. V lanski septembrski stiski, ko se je zdelo, da mora vsak trenutek izbruhniti vojska, je Pij XI. daroval Bogu svoje življenje za mir na svetu. In zdi se, da ga je Bog uslišal. Odstihmal je začelo njegovo življenje vidno pojemati.

Pij XI. je mrtev, a njegov duh živi in bo živel še dolga stoletja v velikih delih, ki jih je zamislil in izvršil za blagor človeštva.

† Škofu dr. Janezu Gnidovcu v spomin

Težko nam je bilo pri sreju, ko smo smo se dne 6. febr. ločili od njega pri odprtem grobu. Težko je bilo še posebno nam don Boskovim sinovom, ki smo komaj pred enim letom prišli kot najmlajši v njegovo škofijo, da mu po naših skromnih močeh pomoremo pri težavnem apostolskem delu za zveličanje duš. Don Boskovo geslo: „Daj mi duše“, je bilo tudi edini smoter vsega stremljenja blagopokojnega g. škofa. In v tej gorečnosti za duše je iskal sredstva in pomoči povsod, kjer je mislil, da bo kaj dosegel za versko povzdigo in prebujenje svoje škofije. Zlasti ko je opazil sam kot dober vzgojitelj, da je treba pričeti pri mladini z versko poglobitvijo in versko vzgojo, ga ni več opu-

stila misel na Salez. družbo. „Salezijance moram dobiti v svojo škofijo.“ Velikokrat je moledoval, že pred desetimi leti in pozneje je ponovno prišel osebno na Rakovnik najemat delavce v vinograd Gospodov med južne brate. Njegovi sveti in nesebični gorečnosti se ni bilo mogoče upirati in tako je preteklega leta dosegel, da smo odprli v Uroševcu na Kosovem polju prvo postojanko, ki nam jo je sam ponudil. Zavedali smo se velikih težav in pomanjkanja na novem apostolskem polju, toda svetniški zgled gorečnosti in požrtvovalnosti prevzvišenega Pastirja in njegova brezmejna nesebičnost nam je vlivala poguma in z navdušenjem so se trije naši sobratje podali na delo

v njegovo škofijo. Trikrat je obiskal v tem kratkem času naš dom, posebno se je veselil na praznik Brezmadežne, ko je opravil pontifikalno sv. mašo v naši novi cerkvi, pri kateri so verniki v trumah pristopili k sv. obhajlu, nato pa je ves zadovoljen prisostvoval prvi mladinski prireditvi in ustanovitvi mladinske K A. Takrat smo tudi spoznali, kako visoko so ga spoštovali vsi verniki in celo drugoverci ter so ga že tedaj smatrali za svetnika. Mi smo

mu hvaležni za vso ljubezen in naklonjenost in ga bomo ohranili za vedno v častnem spominu. Takoj drugi dan po njegovi smrti smo opravili zanj na Rakovniku ob navzočnosti vse družine zadušno sv. mašo in darovali vse molitve in sv. obhajila za pokoj njegove blage svetniške duše. Bog daj njemu večno plačilo, našim južnim bratom pa še mnogo mnogo tako gorečih in zvestih posnemalcev sv. Pavla, prvega apostola Macedonije.

Brazilsko pismo

Minulo je že precej časa, odkar se ne oglasim več v ljubem Vestniku. Slovence navadno zelo zanima vse, kar je ameriansko (če ni res, pa prekličem besedo), posebno pa misijonsko. Zato pa hočem danes poravnati moj dolg in vam nekaj več povedati o brazilskih zadevah.

Začnem naj z misijoni. Mnogim v Evropi se še zdi, da je Brazilija nekaj sličnega srednji Afriki ali Avstraliji, to je, divja, nepoznana dežela, in bi na zemljevidu Južne Amerike na mestu Brazilije marsikdo rad napisal, kar so starodavni zemljepisci zaznamovali po krajih, ki so jim bili neznani: „Hic sunt leones! Tukaj so Levi!“ Pa vendar nekoliko prav bi imeli vseeno. Saj še današnji uradni braziljanski zemljevidi zaznamujejo nekatere pokrajine s besedami: »Neraziskana zemljišča. Malo znani kraji.« To pa ni nič čudnega: to je dežela, v katero bi lahko vsadil 38 Jugoslavij in bi nam še ostalo prostora za dve Dravski banovini, in v kateri, pravijo, bi lahko živel 800

do 900 milijonov ljudi brez pomanjkanja kruha, oziroma riža in fižola, ker je kruh postranska in skoraj gosposka jed. Ta ogromna dežela nima v svojih mejah niti 50 milijonov ljudi, četudi jih ne manjka veliko. Ni čudno torej, da se v tej deželi najdejo velikanske pokrajine, koder še ni stopala, in najbrž še ne bo tako kmalu, noga omikanega belega človeka in morda še divjega Indijanca ne. Popolnoma razumljivo je torej tudi, da se naši misijonarji na svojih potovanjih nočejo držati tiskanih zemljevidov, ampak si rajši svoje zemljevide izdelajo, ker ravno oni mnoge kraje najbolj poznajo. Pogovarjal sem se pred dvema letoma z nekim oficirjem v Rio de Janeiro in mi je rekel: „Tukaj po mestih se toliko govori in deklamira o Braziliji: po šolah po ulicah, po knjigah, časopisih in revijah! Ampak kdo pozna Brazilijo? Samo dva, po mojem mnenju: misijonar in vojak!“ Današnja vlada namreč pogosto pošilja vojaške misije v neraz-

iskane kraje, v obmejni trdnjave, posebno na sever in na zahod, kjer so ravno to leto končno določili mejnike med Brazilijo, Kolumbijo in Bolivijo. Voditelj ene takih misij, slovit general braziljanske vojske, je v juliju obiskal najsevernejše naše misijonišče svetega Gabrijela pri kolumbijski meji. Ko se je vrnil v prestolnico Rio de Janeiro je z veliko navdušenostjo

govarjali portugalsčino in mi prav po domače naročali, naj, vrnivši se v Rio de Janeiro, v njihovem imenu lepo pozdravim »doktorja Getulija«, (predsednika republike). — Res zaslužijo,“ je zaključil general, „zaslužijo misijonarji, ki so toliko dosegli v korist omiki in narodu, da jih podpira braziljanska javnost in vlada. Tille misijonarji, don Boskovi salezijanci,

so pravi domoljubi, ker več z dejanjem kot z besedami koristijo narodu in državi; zakaj, mora nam biti znano, ti niso kot mnogi drugi menihi in duhovniki: salezijanci... malo molijo in veliko delajo!!“

Celo Brazilijo lahko razdelimo na dva velika dela, ločena eden od drugega z rekama Araguaya in Para-

Zemljevid Brazilije, največje južnoameriške države, kjer delujejo 4 slovenski salezijanci: Šiška Jožef (Recife), Saksida Ernest (Cuyabá), Frasa Alojzija (S. Paulo), ter 2 slovenski sestri H. M. P.: Ščančar Marjeta (Mato Grosso) in Špur Julka (S. Paulo).

razlagal oblastem in javnosti, kako je presenetilo njega in tovariše, ko so po večtedenskem trudu polnem potovanju skozi pragozde nenadoma našli lepo, čedno vasico, izgubljeno v pragozdu, v tistem „zelenem peklju“, kakor imenujejo amazonsko pokrajino, in še bolj, ko je videl snažno in čedno oblečene Indijance, ki so jih z veseljem sprejeli med vihranjem zeleno-rumene državne zastave in petjem braziljanske narodne himne. „Skoraj nisem verjel svojim očem,“ je pravil general, „ko sem videl tiste Indijance, krojače, čevljarje, mizarje in pridne šolarje, ki so izvrstno iz-

ná, ki izvirata blizu skupaj in tečeta prva proti severu v amazonsko stočiče, druga pa proti jugu, preko argentinskega ozemlja v Rio de la Plata. Dobimo tako južno-vzhodno Brazilijo, naslonjeno vso na Atlantski ocean, ki je prava „Amerika“ v najmodernejšem pomenu, to je, ogromna mesta z velikanskimi nebotičniki, s širokimi ulicami, z brzim prometom, razvito obrtjo in trgovino, z velikimi tovarnami in zabavišči, z velikim bogastvom in z izzivalnim uživanjem ter z nič manjšo revščino in s krutim trpljenjem. — Drugi, severo-zahodni del, malo večji od prvega, pa je sestavljen iz treh

držav: Mato Grosso, Pará in Amazonas. Ta del je še po večini prava predkolumbska Amerika, ali „Zahodna Indija“. Res da ne manjka mest tudi v teh državah; ampak so silno redka in oddaljena med seboj. Edina vez med njimi je plovstvo po rekah in v zadnjem času tudi zrakoplovstvo. Ogromna bogastva so skrita v tem ozemlju. Ravno tukaj je don Bosko v svojem skrivnostnem potovanju preko Južne Amerike videl razvit bodoče omike in središče bogastva. Kar pa nas najbolj zanima je, da se v teh krajih nahaja še veliko število divjih Indijancev, za katerih pokristjanjenje in omiko delajo misijonarji že mnogo let in tudi salezijanci se tam borijo že nad trideset let. Oba velika dela, v katera smo razdelili Brazilijo, so zavzeli salezijanci: velika mesta in velike gozde; bogate ali zapuščene bele otroke velikih mest, uboge zamorčke v predmestjih in divje rdeče Indijance v pragozdih; velike in krasne cerkve, gimnazije in obrtne šole v „moderni Ameriki“ ter majhne, skromne kapele, misijonske kočice in za silo zbite šole v „Zahodni Indiji“. Ko je Lorenzoni slikal podobo Marije Pomočnice za Njeno svetišče v Turinu, je don Bosko naročil slikarju, naj naredi Mariji zelo velik plašč...! Imela bo namreč nebeška Kraljica, je pravil, precej sveta in sinov, da jih bo varovala pod svojim plaščem.

Na misijonskem polju v Braziliji naj nikdo ne misli, da se trudijo samo salezijanci. Oh, tega ne! Don Boskovim sinovom je sveta stolica izročila, ali dala v najem samo dve njivi, ali misijonski pokrajini. Ne mislite pa, da sta majhni te njivi! V več ko tridesetih letih truda jima salezijanci še niso bili kos, in dela bo še za mnogo, mnogo let! Prva misijonska pokrajina je v državi Amazonas, v naj-

severnejšem delu Brazilije, ob Rio Negro (t. j. Črna Reka). Vodi jo mgr. Peter Massa. Veliko se je tam že doseglo. Misijon krasno napreduje in se razvija, kljub temu da je v mnogih krajih podnebje hudo nezdravo in morajo misijonarji veliko trpeti zaradi nepremagljive malarije, ki jo pospešujejo obsežna močvirja in pogoste povodnji počasi tekočih rek.

Med hujšimi težavami in ovirami pa se nahaja drugi misijon v državi Mato Grosso (Veliki Gozd). Zahteval je že neizrečno velike žrtve, tudi življenja, pil je že večkrat mučeniško kri, povzročil veliko solz in obupavanja, in vendar bo treba še veliko trpljenja, žrtev, solz in krvi, preden se bodo pokristjanili in omikali divji in kruti Indijanci.

Za ta misijon, imenovan »Registro de Araguaya«, je bil v začetku tega leta izvoljen od svete stolice kot predstojnik dosedanja inspektor salezijanskih zavodov na severu Brazilije, g. Jožef Selva. Novi prelat je bil posvečen v škofa 24. aprila l. l. v cerkvi Srca Jezusovega v mestu Recife. Takoj potem se je napotil v določeni mu misijon, da se osebno prepriča, kaj mu bo najprej storiti, kakšne težave premagati, in tudi da potolaži junaške sobrate, ki tam delujejo. Na tem potovanju ga je hotel spremljati tudi naš rojak misijonar g. Jožef Šiška, ampak slabo zdravje mu tega ni dovolilo. Po trimesečnem potovanju se je prevzvišeni vrnil in se pripravlja, da gre v Evropo poklonit se papežu in pozdravljat predstojnike, preden se stalno vrže na delo. V kratkem govoru ki ga je imel nam salezijanskim bogoslovcem v S. Paulu, je povedal marsikaj zanimivega o svojem misijonu in o vtisih, ki jih je dobil ob prvem obisku.

(Dalje prihodnjič.)

„Z velikim veseljem smo slišali, da ste nam vzklikali: »Živel don Boskov papež!« ... S tem vam don Bosko, naš in vaš ljubi don Bosko, pravi, da je bil papež življenje njegovega življenja.“

Nagovor Pija XI., 3. aprila 1934.

Pisma misijonarjev

Iz Junnanfuja piše naš delavni misijonar g. Andrej Majcen:

Gospod urednik!

Prav lepa hvala za Vaše lepe vrstice. Povprašujete me, kako se kaj imamo v teh viharnih vojnih časih tu na tej visoki kitajski planoti.

Kuge, lakote in vojske, reši nas, o Gospod! S tem trojnim zlom, posebno pa z vojsko in lakoto Gospod preizkuša našo ubogo Kitajsko. Čeprav smo daleč od bojnega polja, saj se je treba celo z zrakoplovom 1-2 dni voziti, vendar pa okrutna vojna s svojimi koščenimi prsti tudi v tej oddaljeni provinci. Že oktobra 1937. leta je odšlo več kot 20.000 vojakov in nato še vedno nove čete, tako da je samo ta provinca poslala 40.000 vojakov. Od prve odprave jih je sovražnikova roka pomorila 93 odstotkov. Junaški so naši planinci, ne boje se smrti. Borili so se v najtežjih postojankah, dosegli so lepe uspehe, a izgubili tudi življenje. Žalostni beli tužni plašč pokriva vso pokrajino, saj so mnoge družine izgubile svoje očete, brate ali sorodnike. Venomer še urijo nove vojake in se zdi, da jih dobro disciplinirajo. Mobilizirali so doslej le par letnikov. Ko so zadostno izurjeni, pa gredo peš (1 mesec) na fronto. Mnogi med potjo tudi uidejo. Zato se je razpaslo razbojništvo. In ni več varno potovati brez vojaškega spremstva. Ni Vam treba praviti, da so cene zelo poskočile. Nekatere tudi za 100 ali 200 odstotkov. Šanghai je srce kitajske trgovine. Skoraj na vseh kitajskih izdelkih si dobil to ime. Odkar so pa Kitajci izgubili to važno mesto, se pa javljajo vedno bolj nemške, ruske in francoske ter angleške znamke. Carine in takse so se podvojile. Na carinarnicah so še vedno mešane komisije sestavljene iz članov drugih držav, Angležev, Nemcev, Francozov, Amerikancev, Portugalcev ter Kitajcev. Vlada pa velik birokratizem, tako da je treba dneve in dneve čakati na

blago. Ni krivo, da ni osobja, krivo je, da se ti gospodje pogovarjajo, kade ter srkajo čaj. In če si kdo drzne ponižno prositi, da bi se podvivali, se zelo užalijo. Treba bi bilo močne roke, da bi to reč malo prerahljala. Prejšnje mesece je bil velik promet skozi Junnanfu, kajti skoraj vse orožje je prihajalo po železnici iz francoske Tonkine. Japonci pa so Francozom zagrozili, da jim bodo razdrili železnico, če takoj ne ustavijo prevoza vojnega materijala, ker so svoječasno naredili tako pogodbo z Japonci. Dva tanka sta pozneje prišla. Kitajski konzul je poprosil japonsko vlado za dovoljenje. Japonci so dovolili prevoz teh dveh tankov z pripombo, da odslej ne bodo več dovolili. Kitajski je tako zelo otežkočeno pridobivanje pomoči. Sedaj z vso naglico grade cesto iz Tali do angleške Burme. Tako bo lahko orožje prihajalo iz angleške kolonije po cesti skozi Tali v Junnanfu in nato dalje.

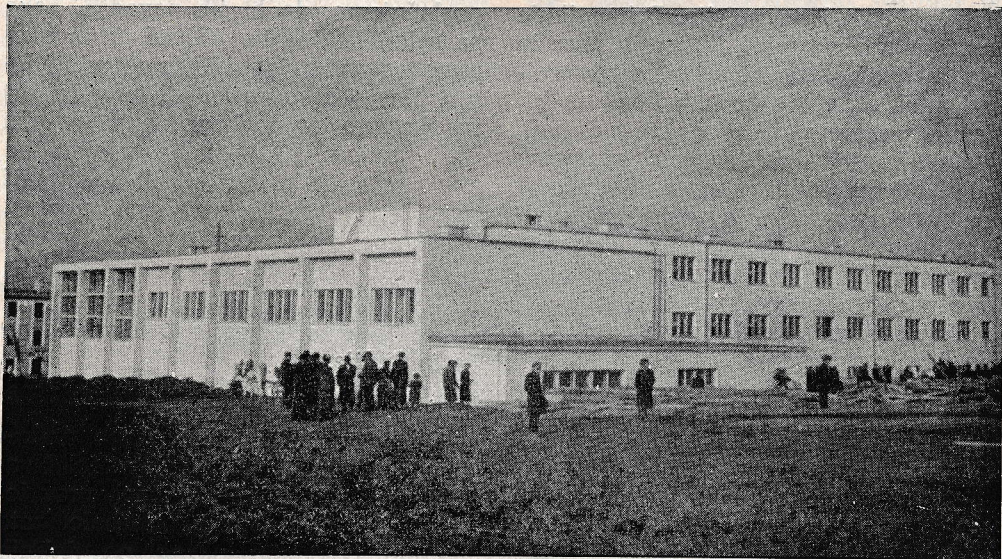
Pogosto slišimo, kako Kitajci sami pripovedujejo: Vojna nas je zbudila. Delali smo načrte, mnogo govorili, se sestajali, udrihali po tučcih, naredili pa smo eno figo. Ves denar se je na sejah in načrtih poizgubil. Kjer ni vere, ni poštenosti, tam tudi ni pravega napredka. To je povsod in je posebno tudi na Kitajskem. Zato pa ni edina rešitev v tem, da Kitajcem pomoremo s kanoni in drugim orožjem, ampak bolj v tem, da Kitajce organiziramo in vzgojimo v pošten narod po Kristusovih načelih. To je velika naloga nas misijonarjev. Ljubezen do njihovih duš in še ljubezen do njihove časne blaginje nas priganja, da se ne bojimo trpljenja in poniževanj. —

Se nekaj novic. Junnanfu je prenatrpan z begunci. Stanovanjske hiše se z vso naglico grade, tako da je mesto dobilo že veliko lepšo obliko. Svoj čas se je le tu in tam pokazal kak stolčen in pokljukan avto, sedaj jih je že zelo mnogo tudi precej lepih.

Zadnjič nas je obiskal tudi Nankinški škof Jupui, veliki prijatelj salezijancev. Pripravil je že vse, da bi ustanovili zavod tudi tam, žal, da je izgubil svojo škofijo. Bil je na potovanju v Ameriki in Evropi ter delal propagandno v imenu katoliških Kitajcev za svojo domovino. Bil je tudi v lepi Ljubljani, ki jo je zelo hvalil; rekel je, da bi jo rad videl, ker se je mnogo

z divjimi železičari rane. Gospod Kerec mu je preskrbel tu službo pri železnici, kar je seveda zelo zelo težavna reč. Gospod Kerec tudi dela načrte, kako bi se odpravil med tamkajšnje divjake, da bi organiziral misijonske postojanke in katehiste.

Kaj pa komunizem, o katerem slišite toliko praviti? Pravega navdušenja ni. Propaganda je sicer velika,

Salezijansko delo na Češkoslovaškem se silno lepo razvija. Komaj 15 let je minulo, odkar so salezijanci prišli v republiko — prvi zavod so odprli v Sv. Benediku na Slovaškem 1924 — in danes imajo že 9 cvetočih zavodov in sicer v Pragi, Moravski Ostravi, Trnavi, Šaštínu, Fryštaku, Sv. Benediku, Žilini, v Bratislavi pa kar dva. Gornja slika nam kaže novi ponosni zavod v Žilini, ki ga je 20. novembra 1938. blagoslovil nitranski škof dr. Kmetko.

govorilo, da bi naj bil tam prihodnji svetovni evharistični kongres. (Škof je gotovo mislil kongres Kristusa Kralja. Op. ur.)

Pred tednom nas je iznenadil prihod Črnogorca Miljatoviča. Delal je v Perziji in nato odšel iskat delo v Indijo. Ker pa Indija odpušča tujce in nastavlja Angleže, se je napatil v Siam, kjer tudi vlada kriza. Napatil se je nato peš po karavanskih poteh brez denarnih sredstev proti Junnanu. Hodil je skozi pragozde, kjer so ga divjaki dobro postregli in mu lečili

po časopisih in knjigah, tako da jih tudi mnogo preslepijo. Vendar bo pa komunizem našel tukaj morda veliko težje stališče za izvedbo svojih načrtov kot v Evropi. Kajti družinsko življenje, ljubezen do rodne grude itd., je tako globoko ukoreninjeno v njihovem življenju, mišljenju in delovanju, da tvori nekak značaj Kitajca in ga ne bo mogoče odpraviti. Kitajec komunist se bo pač moral odpovedati bistvu kitajskega značaja. Z diktaturo bi morda lahko dobili nadvlado, a pokumunistili Kitajcev nikdar ne bodo.

Komunizem je začasno proti nam katoličanom zmernejši, češ da je kard. Verdier sklenil pogodbo z njimi. —

Naše misijonsko delovanje se nemoteno vrši po načrtani poti dalje.

Novo šolo smo skoraj dogradili, tako da že za silo stanujemo v njej. Na novo smo organizirali Katoliško mladinsko akcijo, ki z vso vnemo prevzema nove metode propagande in pripravlja misijonarju pot. Obrtno šolstvo se tudi lepo razvija. Primanjkuje nam dobrih sobratov laikov in gorečih duhovnikov. Marsikoga je morda vojna prestrašila, da bi se odločil za kitajske misijone. Nič naj se ne boji. Vojska ne moti našega dela, kvečjemu nam odpira še nova pota. Bodočnost pa prepustimo Kralju vseh kraljev. V svojih molitvah se, prosim, spomnite misijonskih potreb tega našega slovenskega salezijanskega misijona.

Najlepše misijonske pozdrave v Srcu Jezusovem vdani

Majcen Andrej.

Iz Caracasa v Venezueli (Južna Amerika) piše svojemu tovarišu bogoslovec Edvard Trampuš.

Konec leta 1938.

Praviš, da si ves zakopan v delo za oratorijance. Tudi jaz do vratu tičim v oratoriju, zraven pa študiram bogoslovje, ki mi radi tega nič ne prizanaša. Še več, pri notranjih gojencih imam tudi nekaj šole, na ljudski šoli pa dvakrat na teden katekizem. Vsako zase ni tako težko, vsega skupaj se pa le nabere. Ker nas je malo, mora vsak narediti, kar more. Tudi jaz imam v oratoriju poseben odsek in sicer one, ki se pripravljajo na prvo sv. obhajilo. Med njimi imam pravo apostolsko delo. Četudi so krščeni, so vendar dejansko pravi pogančki. Saj prihajajo iz družin, ki so versko popolnoma zanemarjene. Niti oče niti mati ne izpolnjujeta nedeljske zapovedi, še manj pa katero drugo. Če pa včasih le naredijo kaj krščanskega, je to bolj iz praznoverja kot pa iz krščanskega prepričanja. Zato so fantje, ki pridejo

v naš oratorij, dobesedno ledina. Sedaj pa take pripravljaj na prvo spoved in sv. obhajilo. Vendar trud med njimi ni zastoj, vedno več sadov se kaže. Zato imam s temi fanti kar veliko veselje. Seveda me stane mnogo priprave, zlasti še, ker so med prvoobhajanci tudi odrasli in v razvadah že zastareli fantje in možje, pa to je naše delo. Najtežje jih je pripraviti, da bi ob nedeljah hodili k maši. Vseh načinov se poslužujemo, da bi jih navadili. Tako se nekaj le doseže. Največ pa si obeitamo od vaših in naših molitev in žrtev. Don Bosko, pravijo, je videl Ameriko vso prenovljeno in to v teku dveh rodov, ki bosta z znojem in krvjo napojila njena tla. To nas tolaži in nam daje upanje na končne uspehe.

Iskrene pozdrave

Edvard Trampuš

Misijonarka Terezija Medvešček piše iz Indije:

Jowai, sredi decembra 1938.

Vem, da želite znati, kako napreduje naše misijonsko delovanje. Hvala Bogu in Mariji Pomočnici, prav lepo. Deževne plohe so ponehale, zato hodimo pogumno okrog po daljnih vaseh in oznanjamo luč prave vere ter celimo duševne in telesne rane.

Izmed drugih obiskov v mesecu novembru vam označim samo zadnjega, ki je trajal en teden. Prvi dan nam ni šlo preslabo. Lep kos poti sva napravili na konjih, a po 22 km konji niso mogli več naprej; poslali sva jih nazaj, me pa sva korajžno nadaljevali peš še okrog 27 km. Slednjič nama pride naproti huda ploha. Čisto premočeni sva po skoraj nevidnih stezah dospeli v mraku precej trudni do vasi, kjer so naju sprejeli z velikim veseljem, saj so prvič videli misijonarke.

Svoje misijonarjenje sva začeli z razlaganjem krščanskega nauka, kazali sva jim velike podobe iz zgodb sv. pisma in jih učili petja. Razdelili sva veliko podobic, svetinjic, rožnih vencev, zlasti pa mnogo zdravil, kajti tukaj nas imajo za zdravnice.

Prve tri dni nama je šlo precej dobro. Četrty dan pa naju je čakalo še nekaj lepšega. Prehoditi sva morali gorat pragozd. Najprej po strmini navzdol; steze vse zaraščene, tu in tam globoki prepadi ter hrumeči huddourniki. Včasih smo se morali prav trdno prijeti za grmovje ali pa za kakšno skalo, da nismo zdrsnili v globočino. Ko smo po velikem trudu dospeli v dolino, nas ustavi globoka reka brez mostu, ker ga je narasla vo-

vrh in odtod v bližnjo vas, kjer so nas prav ljubeznivo sprejeli, da smo se odpočili in okrepečali. Potem sva nadaljevali svojo misijonsko pot, pozabili sva na vse prestane trude, zakaj imeli sva srečo, da sva krstili več otrok. Vrnili sva se domov veseli in srečni, hvaleč Boga, da nama je dal lepo priložnost žrtvovati se za njega.

H koncu se vam lepo zahvalim za tako zanimivi Salezijanski vestnik, ki ga vedno željno pričakujem. Zadnjič

Misijonska postojanka hčera Marije Pomočnice v Jowaju (Assam — Indija).

da odnesla. Kaj napraviti? Povrniti se nazaj, ni bilo mogoče, ker je bilo že pozno ter nevarno zavoljo divjih živali. Najprej premeri globočino vode en naš vrli katehist; voda mu seže skoraj do vratu. Izročili sva se Mariji Pomočnici ter s pomočjo najinega spremljevalca prišli srečno na drugo stran reke. Lahko si mislite, da sva bili mokri kot miški. Tako premočene sva nadaljevali pot navzgor po strmini. Slednjič je zmanjkalo tudi steze; razrite skale, prepletene z drevesnimi koreninami, so nam zaprle pot. Le s težavo smo po vseh štirih priplezali na

sem brala z velikim veseljem mojo prošnja za podobe. Bog ve, če se bo našla kaka dobra duša in mi jih poslala. (Kolikor je znano, se doslej še ni. Op. ured.) V preteklem letu ste mi tudi v denarnih težavah lepo pomagali, zato se priporočam še v bodoče. Saj mi ne boste zamerili, kaj ne? Misijonarji potrebujemo zares veliko, če hočemo napraviti kaj dobrega v prid tem nesrečnim dušam.

Iskrene pozdrave.

Hvaležno vdana

s. Terezija Medvešček
H. M. P.

PO SALEZIJANSKEM SVETU

Veličasten shod

salezijanskih sotrudnikov in bivših gojencev na Poljskem

Jasna gora v Čenstohovi je najznamenitejša Marijina božja pot na Poljskem in je za Poljake to, kar so za nas Brezje: znamenje katolištva, slavne preteklosti in lepšega upanja v prihodnost.

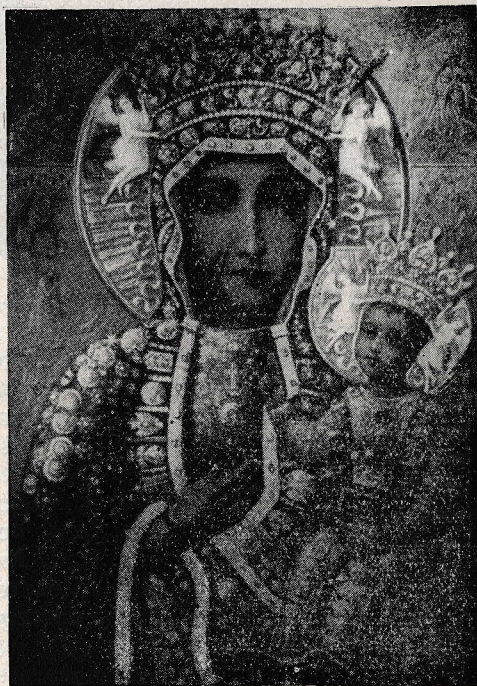
V preteklem letu se je 20.000 salezijanskih sotrudnikov in bivših gojencev zbralo pri Čenstohovski Mariji, da bi pod njenim varstvom praznovali petdesetletnico don Boskove smrti

in se na novo navdušili za salezijanske ideale.

Shod se je vršil pod visokim pokroviteljstvom nam dobro znanega kardinala dr. Avgusta Hlonda, primasa poljskega, ki je ob tej priliki posvetil kapelico v novem salezijanskem zavodu v Čenstohovi.

Sotrudniki in bivši gojenci so prišli v Marijino mesto z vseh strani poljske države. Pripeljali so se s 35 posebnimi vlaki. Vse mesto je bilo slavnostno okrašeno z venci ter z državnimi in papeškimi zastavami. Pred svetiščem na Jasni gori se je bleščala ogromna don Boskova slika. Veličasten je bil sprejem don Boskovih relikvij; ko so jih pripeljali, je čakalo pred postajo 40.000 vernikov s številnimi godbami in zastavami; relikvije je od postaje do svetišča nesel čenstohovski škof, ki jih je potem izpostavil pred čudodelno podobo Matere božje.

Zvečer so imeli v največji mestni dvorani uspelo prireditev na čast sv. Janezu Bosku. Naslednji dan je bilo na obširnem trgu pred cerkvijo skupno sv. obhajilo in pontifikalna sv. maša, pri kateri so udeleženci obljubili zvestobo Kristusovim načelom. Nato je sledilo slavnostno zborovanje, na katerem so imeli besedo najodličnejši govorniki, med drugimi tudi g. P. Tirone, zastopnik vrhovnega predstojnika Salezijanske družbe, in prof. Skoczylas, rektor katoliškega vseučilišča v Lublinu.

Čudodelna podoba Matere božje na Jasni gori v Čenstohovi na Poljskem.

Govore kakor tudi ves ostali glavni spored slavnosti so prenašale vse poljske radijske postaje.

Kot zadnje dejanje te veličastne ka-

toliške manifestacije je bila zopet velika procesija, pri kateri so prenesli don Boskove relikvije iz svetišča v salezijanski zavod.

Iz naših zavodov

Celje

V Celju je naš najmlajši zavod, ki smo ga šele nedavno odprli. Vemo, da se zanj zanimajo vsi bralci Vestnika in prijatelji salezijanskega dela za mladino; zato bo prav, če se malo oglasimo.

Lani 4. sept. je bil blagoslovljen naš Dom obenem z lično kapelico, ki je posvečena apostolu mladine in našemu ustanovniku sv. Janezu Bosku. O tem je že poročal lanski Vestnik. Dom sicer še ni v celoti dokončan — posebno še manjka notranja ureditev in oprema — vendar je takoj po blagoslovitvi zavrelo v Domu in okrog Doma pravo salezijansko življenje. Okoliška mladina je takoj v začetku vzljubila svoj novi dom. Iz dneva v dan rase število tistih, ki iščejo zavetja in utehe v don Boskovem domu. Pa niso to samo otroci, ki bi se sicer podili po ulicah, ne vedoč, kam bi se dejali, — prihajajo tudi večji, tovarniški delavci, vajenci, obrtniki in dijaki. Vsi

komaj čakajo trenutka, da so prosti svojega vsakdanjega dela, in potem hajdi v Mladinski Dom v Gamberje! Njih število je naglo raslo od 30 na 40, 60, 80, 100, — danes jih je že nad 200 vpisanih med „salezijance“, kakor se sami radi imenujejo.

Med mladinci smo ustanovili tamburaški zbor, ki je prvič nastopil na novega leta dan — bolj boječe in skromno tedaj, danes pa že krepko in mogočno zaigra več kot 20 komadov. Priredili smo tudi dokaj prostorno gledališko dvorano, da bolj pritegnemo mladino in ji nudimo pošteno zabavo. Oder nam je lepo poslikal naš mojster sal. brat g. Jože Imperl. Prvič smo nastopili za Miklavža. Izbrali smo si malo težko stvar: opereto „Miklavž prihaja“, ki smo jo izvedli vsaj deloma z nekaterimi drugimi vložki. Naši malčki so se dokaj dobro odrezali, čeprav je večina bila šele prvič na odru. Ob tej priliki je bilo obdarovanih okrog 200 otrok. Dne 8. decembra

Skupina romarjev iz Krakova, ki so se udeležili kongresa salezijanskih sotrudnikov in bivših gojencev v Čenstohovi.

simo imeli lepo uspelo akademijo v čast Brezmadežni. Za novo leto so gostovali pri nas krožkarji z Radne z lepo igro „Nova pot“, ki je bila prav dobro obiskana. Za sv. Tri kralje in naslednjo nedeljo je naša mladina spet stopila na oder z lepo spevoigro „Jaslice“. Naslednje nedelje so bile prav tako prireditve v gledališču — vsakokrat je bila prostorna dvorana zasedena do zadnjega kotička.

Prav lepo smo proslavili god našega Očeta in patrona sv. Janeza Boska, ki smo ga obhajali v nedeljo, 5. februarja.

Z devetdnevnico smo se pripravljali na njegov praznik in si prizadevali, da čimveč čistih mladih src pristopi k sv. spovedi in mizi Gospodovi. Te mladine, zbrane okrog oltarja z ljubim Jezusom v srcu, je bil gotovo tudi don Bosko nad vse vesel. Popoldne je bila ginljiva igra s petjem „Pribežališče grešnikov“, ki je vsem segla globoko v srce.

Don Bosko je že zajel celjsko delavsko predmestje Gaberje. Mladina, ki je bila doslej večinoma prepuščena sama sebi in kvarnim vplivom ulice ter slabe družbe, je našla svoje varno zavetje. Prav tako tudi okoliško ljudstvo napolni vsako nedelje in praznik prostrano kapelo sv. don Boska: saj je tako prijazna in domača, da se ji ne morejo

izogniti. Posebno tolažilno je to, da so mnogi začeli obiskovati našo kapelo, ki sicer že dalj časa niso hodili več v cerkev. Tako bo don Bosko marsikoga spet pripeljal na pravo vo pot. Tudi med tednom prihaja mnogo ljudi k sv. maši in celo zvečer k blagoslovu, ki ga imamo za naše dečke. Zlasti dobro obiskani so prvi petki v mescu, ko imamo že ob 5 pobožnost k Srcu Jezusovemu, in pa vsak 24. dan v mescu, ko počastimo našo dobro Marijo Pomočnico. Vsako zadnjo nedeljo v mescu pa pridejo skoraj polnoštevilno vse pridne sotrudnice iz Celja in okolice — tudi sotrudniki so med njimi — da opravijo mesečno obnovo in vajo za srečno smrt. Zadnje čase moramo imeti te sestanke v gledališki dvorani, ker je vsaka druga večja soba že za to pre-majhna.

Dal Bog, da bi se započeto delo moglo lepo nadaljevati in širiti, da bo obrodilo blagodejne sadove pri mladini, ki je up in prihodnost naša.

Pridobite nam novih sotrudnikov!

Radna: To so vam fantje tile radniški oratorijanci. Tako približno, mislim, je moralo biti, kadar je šel don Bosko s svojimi mladinci ven v lepo božjo naravo.

Oratorij na Radni

Življenje radniškega oratorija teče tako lepo naprej kot železni konj, ki puha vsak dan štirikrat ne daleč od nas po novi progi Sevnica - Šentjanž. Le par novic, pa boste videli. Veselja in življenja v naših oratorijih nikoli ne manjka. Poleti skačemo in igramo na igriščih, pozimi pa imamo veselje s snegom. Vse, mlado in staro je na smučeh. Sicer nam letošnja zima s snegom ni bila naklonjena, pa smo tistega, kar ga je bilo, tem bolj izrabili. Vsi travniki okoli Radne so bili prepreženi s smušskimi tiri, celo na vrhu Laz in še dalje okoli smo orali snežene planjave. To je bilo veselja. Le poglejte naše junake na dveh slikah. A žal je južni veter prekmalu napravil konec našemu zimskemu veselju, odpihal je še tisto malo snega in smuči so šle počivat. Seveda so nekatere še prej morale k zdravniku, da jih je dal v „gips“, kajti „stare kosti“ se pri tako nevarnih dirkah kaj rade polomijo. Ker sedaj ni bilo zunaj ničesar, kar bi nas mikalo, smo se poskrili po sobah in tam se prijetno zabavamo s pingpongom in šahom. Turnir se vrsti za turnirjem in ob priliki se bodo tudi naši „kanoni“ pomerili s sevniškimi šahisti. Pa tudi na gledišče nismo pozabili. Na Štefanovo smo igrali lepo igro Sončni princ iz Travankorja, sedaj pa pripravljamo spet malo razvedrila in smeha za pust.

Pozabiti pa tudi ne smemo godbe, ki se sicer še drži bolj v topli sobi, pa jo je lepo vreme in toplo sonce že tudi parkrat zvbilo na prosto. Vsi godci že komaj čakajo velike noči, kajti takrat se bodo že postavili v novih uniformah — in če se bodo poleg tega še tudi z igranjem tako postavili kot uniformo, pa bo radniška godba res, kot se spodobi! Pa pri zunanem razvedrilu in delu nikakor ne pozabljamo na notranje delo in življenje, ki je prvi namen oratorija. Oba krožka, večji in manjši, ter družba sv. Rešnjega Telesa se lepo razvijajo in delujejo. Obisk, zlasti dopoldne, je tudi prav lep, tako

da je naša kapelica kar pretesna. In tudi k mesečnemu sv. obhajilu radi prihajajo naši oratorijanci. Na don Boskov praznik jih je bilo okoli 100. Tako torej vidite, da je tudi sedaj v zimski dobi v našem oratoriju živahno in veselo življenje.

Mladinski dom na Kodeljevem

V začetku našega poročila moramo povedati, da smo od dneva do dneva bolj veseli naše nove cerkve sv. Terezike D. J.

Kako težko nam je bilo v stari tesni kapeli, ki prave zakristije niti imela ni. Pred oltar smo mogli poslati komaj par ministrantov. Sedaj je pa vse drugače. Kako veličastni in k Bogu dvigajoči so sedaj naši prazniki v novem svetišču. To čutijo tudi ljudje, ki v vedno večjem številu obiskujejo našo cerkev.

K božični polnočnici so se zgrinjale velike trume, tako da je prisostvovalo polnočni maši nad 2000 vernikov. Prav tako je v prisrčni pobožnosti poteklo celodnevno češčenje dne 28. januarja.

Obenem s cerkvijo smo dobili gledališko dvorano, ki je bila pri nas prav tako potrebna kot cerkev. Našemu sobratu umetniku g. Imperlu se moramo zahvaliti za novi lični oder, ki ga je veselo staro in mlado.

Začeli smo s Katoliško Akcijo in sicer za študente in delavce. Delavska se je od zunaj k nam preselila in je odsek škofijske KA. Bog daj, di bi ta kvas prekvasil našo mladino in da bi, kar je dobrega, prešlo v „ofenzivo“, kar je slabega, pa v „defenzivo“. Pri pouku krščanskega nauka ob nedeljah popoldne je zelo živahno. V petih skupinah razpravljamo o resnicah naše sv. vere in katoliškega življenja. Najzanimivejše je v krožku; kot bi trenil, nam minejo tri četrti ure.

Pripravljamo se na tekmo iz katekizma, ki bo tam po veliki noči.

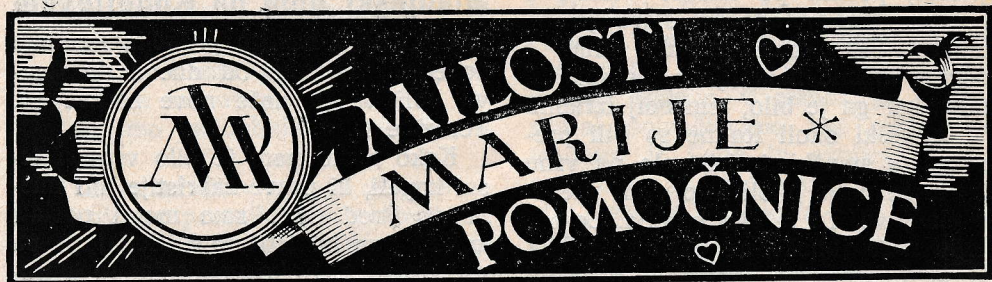
Za božičnico smo obdarovali 160 re-

vnih dečkov in fantov. Samo čevljev smo razdelili 27 parov s pomočjo naših dobrotnikov.

Najlepše pa je to, da se število tistih, ki mesečno in tedenske prejema-jo sv. obhajilo, vedno bolj dviga. Tolažilna sta bila v tem oziru praznik Brezmadežne in sv. Janeza Boska. Kar- dar oba ciborija izpraznimo, takrat

vemo, da Mladinski dom zastoj ne stoji. —

Skrbi, težav in nasprotovanj pa tu- di Mlad. domu ne manjka. Toda tola- žijo nas don Boskove besede: „Ora- torij se je pod udarci porajal in pod šibo rasel.“ Pa saj je morda prav- to znamenje, da smo na pravi poti in da je zato hudobec jezen.

Neka redovnica, Lehmen (Nemčija), se zahvaljuje Mariji Pomočnici in sv. Tereziji Deteta Jezusa za pomoč v veliki stiski.

Vdova s štirimi malimi otroki sem se pred nekaj leti znašla v hudi stiski za preživljanje družine. Neki sem dobila devetdnevnic Marije Pom. kristjanov, katero je priporočal sv. Janez Bosko. Opravljala sem jo in po opravljeni devetdnevnic je bila uslišana moja prošnja. Rešeni smo bili stiske. — *Ivnik M. Rajhenburg.*

V hudi bolezni devetletnega sinčka smo popolnoma obupali nad njegovim ozdravljenjem. Zadnje sredstvo, ki je še ostalo, je bila prošnja k Mariji Pomočnici po sv. Janezu Bosku. Obrnili smo se do tega velikega častilca Marije Pomočnice kristjanov in ga prosili, naj ga on priporoči Mariji Devici. To je pomagalo. Bolezen je popustila. Hvala Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku! — *Čanžek Matilda, Dolsko.*

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici, da je pred letom dni uslišala mojo prošnjo in rešila mojega sina smrti. Prepričana sem, da bi bila vsa zdravniška veda zaman, da mu ni Marija stala ob strani pri smrtno nevarni operaciji. Zahvaljujem se pa tudi sv. Janezu Bosku, ki je gotovo tudi prosil za njegovo o-

zdravljenje in je moj dobri priprošnjik v nebesih. — *Dequal Anica, Zagreb.*

Vsled hudega prehlajenja sem obolel za revmatizmom. Dva mesca sem ležal na bolniški postelji. Kdor me je obiskal, je zmajal z glavo in me obsodil na smrt. V tej hudi stiski sem se z vsem zaupanjem obrnil k Mariji. Prošnja je bila uslišana. S člani družine sem opravljal devetdnevnic. Med devetdnevnic se mi je zdravje vrnilo. O Marija, tisočera ti hvala. — *Lačnarič Ivan, Trniče.*

Tisoč in tisočkrat hvala Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Tereziki za uslišano molitev težko ponesrečenega mo- ža, da je zopet zadobil ljubo zdravje. Prilagam majhen dar. — *Družina Kočar, Zalog.*

Obljubila sem Mariji Pomočnici, da se ji zahvalim v Vestniku, če me usliši. Večkrat me je že uslišala in tudi to pot nisem zaupala zaman. Uslišana sem bila prav v trenutku, ko se je zdelo, da je vsako upanje zastoj. — *A. M., Prevalje.*

Kako resnične so besede: „Še nikdar ni bilo slišati, da bi ti koga zapustila, ki je k tebi pribežal in te pomoči prosil.“ V težki sodnijski zadevi sem se obrnila k Mariji in vse se je po priprošnji Pomočnice kristjanov srečno izteklo. Za to veliko milost izrekam Mariji javno zahvalo. — *Antonija Tom, Št. Gotard.*

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec

Urednik: Tone Vode.

Sotrudniki! Sotrudnice!

Dolžnost nam je, da izrečemo najtoplejšo zahvalo marljivim pospeševalcem in pospeševalkam, ki vsak v svojem kraju raznašajo Vestnik in tako lepo vzdržujejo med sotrudniki in sotrudnicami navdušenje za don Boskovo delo in skrb, da število sotrudnikov in sotrudnic ne pada. V marsikakem kraju se je po njihovem delovanju število celo povečalo. Marija Pomočnica, zaščitnica Salezijanske družbe, in sv. Janez Bosko sta jim gotovo hvaležna in jim bosta za njihov trud izprosila obilnih milosti.

Februarski številki Vestnika smo pospeševalcem in pospeševalkam priložili list, na katerega naj zapišejo s popolnim naslovom vse, katerim oddajajo Vestnik. To je potrebno iz dveh vzrokov. Pred vsem moramo skrbeti, da bodo vsi vpisani pri vodstvu sotrudništva, drugače niso deležni odpustkov. Potrebno je pa tudi zato, ker se lahko zgodi — in se je že zgodilo — da pospeševalec ali pospeševalka nepričakovano umrje. Če nimamo naslovov tistih, katerim oddajajo Vestnik, pride uprava v velike težave.

Ker se lahko zgodi, da pospeševalec ali pospeševalka nenadoma umrje ali toli oslabi, da ne more več raznašati Vestnikov, naj si vsakdo preskrbi namestnika oziroma namestnico. Ta naj že zdaj sodeluje in pomaga!

Zgodi se — kakor se sliši — da sotrudniki in sotrudnice pridejo na Rakovnik, pa si ne upajo v pisarno sotrudništva. Naj le mirno pridejo. Sotrudnikov in sotrudnic je vodstvo vedno veselo. Pisarna sotrudništva je v prvem nadstropju za svetiščem (skozi glavni vhod na hodnik, od tam pa po stopnicah v prvo nadstropje). S takimi obiski se spoznamo in se lahko kaj pogovorimo o nadaljnjem delovanju.

V začetku leta razni listi napovedujejo tekmovanje in žrebanje. Razpisujejo razne nagrade in dobitke: šivalne stroje, kolesa, ure, itd. tistim, ki bodo pridobili največ naročnikov in tistim naročnikom, ki bodo izžrebani. Naš Vestnik ni napovedal nikakih nagrad in nikakega žrebanja. Kdor je naročen na Vestnik in izvrši maženkostne sotrudniške dolžnosti, bo gotovo in brez žrebanja dobil dobitke, ki je več vreden ko vsi stroji, kolesa in ure: njemu bo odprta zakladnica odpustkov.

Novе knjige

Sv. Gabriel. „Knjižic“ št. 125. Življenje mladega fanta, ki je iz posvetneža in nečimrneža postal božji ljubljenc. Sv. Gabriel od žalostne Matere božje je res moderen svetnik. Njegov svetli, sodobni zgled je že marsikoga potegnil za sabo. Dajte to knjižico v roke doraščajoči mladini! — Cena 1 din.

Vraže. „Knjižic“ št. 126. Zanimiva, nadvse sodobna knjižica. Človek bi kar ne verjel, da je v današnjem, tako razsvetljenem času mogoče, da ljudje verjamejo v najbolj nesmiselne bedarije. Če se niste že sami o tem prepričali, vzemite v roke to knjižico, pa se boste od srca nasmejali, ko boste videli, kako so ljudje nespametni. Je pač res: Kjer opeša vera, tam se razbohotijo vraže in praznovrstvo. — Cena 1 dinar.

Lepo vedenje. Tretji natis. 96 strani. Broširano. Cena 3 din. — V tej knjižici dobite na kratko in razumljivo podana vsa navodila, ki so potrebna, da se more človek lepo in olikano obnašati v vseh življenjskih okoliščinah. Zato jo vsem priporočamo.

Priprava na srečno smrt. Cena 0,50 din. Drobna 12 strani obsegajoča knjižica, pa vendar pomembna, dragocena. Smrt je tisti trenutek, ki se ga boji vsaka živa stvar, za človeka je to korak iz časnosti v večnost. Kakor bomo stopili, tako bo vso večnost. Zato je važno, kako napravimo usodni korak. Ta knjižica te bo o tem poučila. Vzemí in beri.

Za veliko noč

imamo zopet na razpolago vrsto lepih velikonočnih razglednic. Ni vam jih treba priporočati, priporočajo se same, zakaj še vsako leto jih je zmanjkalo. Zato pohitite z naročili. Vsaka razglednica 1 dinar, pri večjem odjemu popust.

Razglednice kakor knjižice ima v zalogi Salezijansko sotrudstvo, Rakovnik, Ljubljana 8.

„Najobširnejši, najlepši slovenski svetniški življenjepis.“

Lemoyne — Vodè:

Življenje sv. Janeza Boska

Vežano v izvirne platnice stane din 50.-,
za sotrudnike din 40.-

„Izredno živo pisan življenjepis!... Gotovo ga bo vsakdo, ki ga dobi v roke, z duhovnim veseljem prebral do konca, z ganotjem, presunjen v duši. Slovensko nabožno slovstvo se je vidno obogatilo s to najobširnejšo (515 strani), najlepšo svetniško monografijo.“ (Nova zapoved, št. 1, 1939.)

Naša letošnja romanja

Romanje k sv. Emi v Krko, ki smo ga priredili lani v avgustu, je vsem romarjem tako ugajalo, da so nas mnogi že na romanju samem, še več pa pozneje v pismih prosili, naj bi priredili tako romanje vsako leto. Zato smo se odločili, da organiziramo letos kar dve romanji na grob slovenske svetnice sv. Eme v Krko na Koroško. Prvo bo v dneh 8. in 9. julija. To romanje pojde skozi Jesenice po istem sporedu kakor lansko leto. Drugo bo v začetku septembra. Primerno bo zlasti za vernike iz lavantinske škofije, ker pojde skozi Prevalje. Udeležil se ga bo tudi prevzv. g. škot dr. Ivan Jožef Tomažič.

Ker je letos 400 let, kar se je na Sveti gori Marija prikazala skromni pastirici Urški in bodo v počastitev tega spomina tam v poletju velike slovesnosti, bomo priredili v dneh 12. in 13. avgusta veliko romanje na Sveto goro pri Gorici, katerega bo vodil prevzv. g. škot dr. Gregorij Rožman.

Podrobnosti objavimo v prihodnji številki.

Duhovne vaje na Radni

Sotrudnicam sporočamo, da bomo imeli za žene in dekleta tridnevne duhovne vaje 9., 10. in 11. marca. Dnevno dva govora ob 7. in 9. uri. Kot zaključek bo v nedeljo popoldne shod, pete litanije in slovesen blagoslov v proslavo bl. Marije Mazzarello.

Fantje bodo imeli svoje duhovne vaje 25. in 26. marca, začetek v petek zvečer.

Prosimo, da se letos v lepem številu udeležite duhovnih vaj, ki bodo kot duhovna priprava za Kongres Kristusa Kralja.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8